

Jeg kan ogsaa fremhæve, at der er et andet Punkt i Lovforslaget, som jeg ser med Glæde, nemlig det, at man nu dog virkelig har betænkt Sylland med et fast Punkt. Jeg vil paa ingen Maade dermed sige, at jeg finder, at Helgenæs er tilfredsstillende. Jeg kan i hvert Tilfælde ikke se, hvorfor man bestandig trykker sig ved at komme tilbage til en alvorlig Undersøgelse af, om Fredericia dog absolut burde ophæves. Men, som sagt, det er kun Enkeltheder, Lovens Hovedtanke er jeg imod, den nemlig, at ville med en mere eller mindre absolut Opgiven af det øvrige Land anlægge en efter vore Forhold storartet Befæstning om Kjøbenhavn og koncentrere Forsvaret paa dette Punkt. Det er dette, jeg er imod. Jeg vil overhovedet ikke kunne sympathisere med nogen Forsvarsplan, der ikke gaar ud paa, saavidt vi formaa, at forsvare det hele Land. Naar man bestandig hører den Indvending, at vi ikke ere istand dertil, naar det Argument idelig fremføres, at et effektivt Forsvar for Sylland og Fyn maa opgives, fordi det er let at estervise, at en Overmagt kan føres imod os, saa stor, at det bliver fuldstændig sikkert, at vi inden kort Tid maa ligge under, saa gjentager jeg, at dette Argument har for mig ingen Betydning. Der er Ingen, der paaistaar, at vi skulle gaa videre i vort Forsvar end efter Sone; men jeg tror, at man ganske overser den moralske Betydning, blandt Andet, der ligger i, at Landet viser, at det vil gjøre, hvad det formaar, for at sikre saa væsentlige Bestanddele som disse. Overhovedet forekommer det mig, at skulde det være Maalestokken for, hvad der kunde siges at være vor Pligt at fyldestgjøre, hvorvidt der var Udsigt til, at vi kunde vente Sejr, at vi kunde være sikre paa ikke endogaa inden temmelig kort Tid under visse Omstændigheder at komme til at ligge under, saa forstaar jeg ikke den Logik, der tidt taler saa afgjørende om, at, naar man ikke vil gaa meget vidt, saa maa man afsøbe, og ikke indse, at det, som her foreslaas, da ogsaa fører til Afvæbning; thi det er dog sikkert, at det Forsvar, man nu vil koncentrere paa Sjælland, dog ogsaa kun er et meget temporært Forsvar. Man kunde paa lignende Maade sige: Da det dog ikke er Andet, end hvad der ikke kan i Længden holde ud, kunne vi ligesaagodt strax afvæbne. Men jeg, som sagt, tillægger ikke den Sort Argumenter den allerringeste Vægt. Jeg maa overhovedet bemærke, at det efter min Overbevisning er Noget af det Falskeste, man kan paaistaar, at Staterne havde deres selvstændige Bestaaen kun eller fortrinnsvis ved Vaabenmagt. Der er i Europa for Diebliffet et Halvhundrede suveræne Stater, og selv om man maatte indrømme, at flere af disse formedelst naturlige Vaand imellem dem have en begrændset Suverænitæt, bliver der dog nok tilbage, som have

en uafhængig Stilling, og der er blandt disse meget faa vel neppe mere end 5 eller 6 Stormagter, som med nogen Grund tør stole paa at kunne have deres Stilling med Vaabenmagt. For alle de øvriges Vedkommende er deres Bestaaen knyttet til andre Væingelser. Det maa jo overhovedet erindres, at der er Meget, der kommer i Betragtning, hvor der er Tale om at udslutte en Stat af Staternes Række. Jeg tror, der fremfor Alt er to Faktorer, som i den Henseende maa tillægges en afgjørende Vægt: Først en Klog, en besindig, en forstandig Politisk Udadtil, men for det Andet en tilfredsstillende, en sund, en kraftig Udvikling i alle de indre Forhold, ikke blot paa det materielle Omraade, men ogsaa paa de høiere, hvor selv den mindste Nation er forpligtet til at deltage og yde sit værdifulde Bidrag til Løsningen af de Opgaver, Tiden stiller. En nok saa lille Stat har i den Henseende gjort Fyldest, naar den indtager en hæderlig Stilling i den almindelige europæiske Udvikling, naar den har en selvstændig, en ned-arvet med mange, med store Minder fæstet Nationalitet at værne om, som den med Kjærlighed hænger ved. Og naar den ikke selv arbejder paa sin Oplysning, saa tror jeg, at den med fuld Fortrøstning kan se Fremtiden imøde og nære et godt Haab om en selvstændig Bestaaen. I det sidste Aarhundrede, hvor saa store Storme ere færede hen over det europæiske Statsfælleskab, efter at Omvæltningens Sluser bleve aabnede ved den franske Revolution, tror jeg dog, hvor mange Omvæltninger der endogaa er sket, at man skal lede efter Exempler paa et saadant Folks Undergang.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

blev, efter at der ved den paa sædvanlig Maade foretagne Afstemning var afgivet 31 Stemmer for Overgangen og ingen imod, ved et derpaa foretaget Navneopraab, som nedenstaaende Liste nærmere udviser,

vedtagen med 31 Stemmer mod 8.

Sa:

Lyby, Raben, Berg, Blom, Bonne, Breinholt, Carstensen, Cederfeld de Simonen, Grifsen, Estrup, Fallesen, Fischer, Gaffner, C. A. Hansen, Harald Hansen, Suel, Kayser, Krieger, Larsen,